పసిహృదయాలు

"అక్కా! నాక్కూడా నీళ్లు పొయ్యవూ?" అంటూ వచ్చాడు చంటిగాడు శకుంతల స్నానం చేస్తుంటే. "పోస్తాగా!" అని నాలుగు చెంబులు నీళ్ళు కుమ్మరించి ముఖంనిండా సబ్బురుద్దింది. చంటిగాడి నల్లని ముఖానికి సబ్బురాసే సరికి వింతగావుంది శకుంతలకు నవ్వొస్తోంది—"కోతీ! కోతీ భలేగావుంది కోతి!" అంటూ చప్పట్లు కొడుతోంది. "అమ్మా! అక్కయ్య..." శోకాలు పెడుతున్నాడు చంటి.

అంట్లు తోముకునే సావిత్రికి చంటిగాడి ఏడ్పు వినిపించి—"ఒసేవ్! శకుంతలా! ఎందుకే ప్రొద్దున్నే వాడినలా ఏడిపిస్తావ్? అబ్బబ్బ! చావొచ్చి పోయిందమ్మ నీ పిల్లలు పిడుగ్గాను" అనుకుంటూ గృహస్థాశ్రమంలోని ఉదయ ప్రార్థన చేసుకుంటూ వచ్చింది. సావిత్రి శ్లోకాలు శకుంతల చెవిని బడ్డా ఆమె ఆనందానికేమీ అడ్డురాలేదు. సావిత్రి విసుక్కుంటూ చంటిగాడి ముఖం కడుగుతూంటే "అమ్మా! అమ్మా! వాడి ముఖం చూడవే కోతిలా ఎల్లా ఉందో! అంది. సావిత్రి వళ్ళుమండి నాలుగు వడ్డించి అంది "ఓసమ్మా! అకోతి ముఖం కోసమే వాచి పొయ్యే రోజులొస్తయ్యే! అక్కలు! తమ్ముళ్ళు ఎల్లకాలం కలిసేవుంటారా?"—చంటిని చంకనెత్తుకుని చక్కా పోయింది సావిత్రి యింట్లోకి.

ఇవాళ ఈ సంఘటన సావిత్రికి క్రొత్తేమీ కాదు. ఇటువంటి సంఘటనలెన్నో నిత్యం ఆయింట్లో పరిపాటయిపోయినై. పదకొండేళ్ళ కూతురు శకుంతల. ఐదేళ్ళ అబ్బాయి చంటిగాణ్ణి ఏడ్పించటం—వాడు అమ్మకు ఫిర్యాదు చేయటం—తను గంభీరమైన వేదాంతం బోధించటం-ఇవన్నీ సావిత్రిని గంభీరమైన ఆలోచనల్లోకి దించినై. ఒక తల్లిబిడ్డలు అన్యోన్యంగా ఎందుకుండరు? వారు కలకాలం కలిసే వుండరే! చివరికి ఎవరి దారిన వాళ్ళుపోతారు. నిత్యం తన అన్నకు పెంకి సమాధానాలు చెప్పుతూ తృణీకరిస్తూ వుండే తాను టైఫాయిడ్ జ్వరము వచ్చినపుడు "అన్నయ్యా! అన్నయ్యా!" అంటూ ఎందుకు కలవరించింది ఒక వస్తువును పోగొట్టుకున్న పిదపగాని దాని విలువను గుర్తించలేము కాబోలు! అందువల్లనే సోదరీ సోదరుల పరస్పరప్రేమను గుర్తింపజెయ్యాలని తాను ఎంతగా ప్రయత్నిస్తున్నా, తనపిల్లలు నిత్యం కలహించుకుంటారేమిటి? ఒకరినొకరు ఎందుకు ప్రేమించుకోనరు?—ఇవన్నీ సావిత్రికి సమాధానం కుదరని ప్రశ్నలుగా తయారైనై. వీటినిగురించి తీరిక సమయాల్లోనే గాక సందర్భం వచ్చినపుడల్లా చేతిలోపని ఆపిమరీ ఆలోచిస్తుంది.

సర్వకార్యాల్లో సహకరిస్తానని అగ్నిసాక్షిగా పెళ్లాడిన వెంకటేశ్వరరావు సావిత్రి ఆలోచనా కార్యక్రమానికి కించిత్తు సహకరించడు. పిల్లల విషయాల్లో భార్యాభర్తలు భిన్నాభిప్రాయాలు కలవారు, విజాతి ధ్రువాల మనస్తత్వం వారిది. సావిత్రి తన సమస్య తెగక సాలెగూడులో దారి దొరకని పురుగులా సతమతమవుతుంటే వెంకటేశ్వరరావు పరిహాసం చేస్తూ వుంటాడు.

ముక్కామల

"చక్కా రామలక్ష్మణుల్లాంటి సంతానం వుండి అన్యోన్యంగా వుంటే యిల్లు ఎంత బావుంటుంది?" సావిత్రి అభీష్టం యిది.

సావిత్రికి సమాధానం చెప్పడమంటే వెంకటేశ్వరరావుకి బలే సరదా—"అవును అందుకే కాబోలు దశరథుడు అంత సుఖం అనుభవించాడు. ఇక యింటి బాగోగులంటావ్. ఊరులోని యిల్లుమార్చి అడవిలోని పర్ణశాలకు ప్రయాణంకట్టారు. ఇంకేం మనం కూడా పోదాం పద. ఐనా నాకు తెలీకడుగుతా సావిత్రీ! మన పిల్లలు కలుపుగోలుతనంగావుండక ఎలావున్నారంటావ్?"

"అవు నవును. కలుపుగోలుగా లేకేం! కాకపోతే రోజుకు పదిసార్లు ఏడ్పులూ మొత్తుకోళ్ళన్న మాటేగాని. నాలుగు మెతుకులు నోట్లో వేసుకుని మీ దారిని మీరు చక్కాపోతారు. ఇక మిగిలింది నేనేగా యింట్లో భరించేది."

"అవును. భార్య అంటే భరించేది." క్రొత్త భాష్యం చెప్పాడు. వెంకటేశ్వరరావు.

"ఆ భరించటంలా కురి! ఆయనగారి అములు, పిల్లల అల్లరీ అన్నిటిన్నీ భరిస్తున్నా. నా మాటలు యిలా పెడచెవినిబెట్టి వాళ్లను వెనకేసుకు రండి. వాళ్ళు తన్నుకుంటూ, గుద్దుకుంటూ పెరిగి పెద్దవారవుతారు. మొక్కై వంగనిదే మానై వంగుతుందా? ఈ గుణాలే ఉండిపోతయ్!

"పసిహృదయాల లీలలు నీకు తెలియవు సావిత్రీ!" ప్రొఫెసర్లు భార్యలకు హితబోధ చేసే ధోరణిలో మొదలెట్టాడు. వెంకటేశ్వరరావు. "పిల్లల మనసులు మల్లెపూవుల్లా నిర్మలంగా వుంటాయి. ఒక కంటితో ఏడుస్తూ రెండో కంటితో నవ్వుతూంటారు. కలహించుకున్న వాళ్లు క్షణంలో కలుస్తారు. పిల్లల కలహాలకు, కల్మషాలకు మన పెద్దవాళ్లల్లో మాదిరి వేళ్ళు వుండవు. వాళ్లలో వున్న అలకలు, కలహాలు ప్రేమతో కూడినవి. అవిలేనియిల్లు యిల్లుగాదు. అటువంటి దానిని శ్మశానం అంటేనే నాకు సంతోషంగా వుంటుంది. పిల్లలు లేకపోయినా నాకు బాధలేదుగాని ప్రేమతో జరిగే అల్లరి, ఆగడాలూ చేయని పిల్లలంటే నాకు తలనొప్పి. పిల్లలూ, పిల్లులూ అల్లరీ ఆగడాలు చేయకుండావుండటం జరుగుతుందా? సావిత్రి కిదంతా అగ్నిమీద ఆజ్యం పోసినట్టుంది. చివాల్న లేచి స్త్రీత్వాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నట్టుగా యింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

అద్దం, దువ్వెన తెచ్చి అమ్మముందు కూర్చుంది శకుంతల. ఇంకా గట్టిగా మందలిద్దామనుకున్న సావిత్రికి కూతురు చిక్కమొగం చూసేసరికి మాతృత్వం పొంగి ఆ ప్రయత్నాన్ని విరమించుకుంది. కాని హిత వచనాలేవో తనకు తోచినవి చెప్పింది—"తమ్ముణ్ణి అలా ఏడ్పించ గూడదమ్మా! పోట్లాటలు లేకుండా చక్కగా కలసిమెలసి వుంటే శకుంతల మంచిపిల్ల అంటారు అంతా. నేను నా చిన్నపుడు మా అన్నయ్యలతోగాని తమ్ముళ్లతోగాని ఎప్పుడూ పోట్లాడలేదు"—ఈ మాట అంటూ సావిత్రి నాలుక నొక్కుకుంది. అబద్ధమాడుతున్నందుకు ఆమె మనసు చివుక్కుమంది... ఆనాడు...బొమ్మల పుస్తకం కోసం తాను, అన్న పోట్లాడుకోవటం-అలిగి నెలరోజుల

✱ పసిహృదయాలు ✱

వరకు తాను మాట్లాడుకోనకుండానే అమ్మ తాయం పెట్టినపుడల్లా మెదలకుండా తన అన్న ముందుబెట్టి పోవటం—గుప్ చుప్ గావున్న తన అన్న వాటిని గుటకాయి స్వాహాచేయటం—ఇవన్నీ ఒకదానితరువాత ఒకటి తెరమీద బొమ్మల్లా దొర్లిపోవడంతో సావిత్రి చేతిలోనిపని పూర్తవటంకూడ తెలియనందుకు సిగ్గుపడింది. ఆమె పెదవుల మీద ఓ మందహాసరేఖ వెలసి భావప్రపంచాన్నుండి బాహ్యప్రపంచంలోకి కొనివచ్చింది సావిత్రిని.

అనుభవం కలుగకపోతే ఆడవాళ్లు దేనినీ నమ్మరుకాబోలు! వెంకటేశ్వరరావు ఎంత వేదాంతం బోధించినా చెవిని పట్టించుకోని సావిత్రి ప్రత్యక్షంగా తాను కూతురి బిక్కమొగం చూసేసరికి కోపమంతా ఎక్కడికి పోయిందో! హితవచనాలుచెప్పి మందలించి మాత్రం వూరుకుంది. అయినా ఆ చిన్న సంఘటన ఆమెమనసుకి బలమైన అనుభూతిని కలిగించ లేకపోయింది.

పలక చంకన బెట్టి జారిపోయే లాగూను ఒక చేతితో పైకిలాక్కుంటూ డిమాండుచేశాడు. "అమ్మా! తాయం" అని చంటి.

శకుంతల చంటిగాణ్ని చెయ్యిపట్టుకు బడికిపోతుంటే వీధిమలుపు తిరిగిన తరువాత గాని సావిత్రి వాళ్ళను చూడటం మానలేదు.

లోపలకొస్తూ భర్తముఖం చూడలేక ఓటమి చిహ్నంలా తలవంచుకుంది సావిత్రి, భర్తనవ్వుతూ "వాళ్లు పోట్లాడుకుంటారేమో బడివరకూ పోయిరాకపోయావా?" అన్నాడు.

"ఎంతమాట! వెంకటేశ్వరరావుగారి పిల్లలేమిటి? పోట్లాడుకోవడమేమిటి?" అంది పరిహాసంగా.

"నీవెంత పరిహాసానికన్నా దానిలో పరమార్థం లేకపోలేదోయ్!" అన్నాడు ఆయన గర్వంగా.

"అదిగాదండీ! ఏదో వాళ్ళే కిందా మీదా పడుతుంటారనుకోటానికి ఆ వుగ్ర కుంక ఏడుపు లంకించుకున్నాడంటే వదలడాయె. ఒకటేగోల. పనిమీదవున్నదాన్ని నేనుపోయి దానిని నాలుగు చప్పిడిగుద్దులన్నా వేస్తేనేగాని వాడికి ఆనందంగా వుండదు. అవతల నాపనికాస్తా ముక్కలు చెక్కలైపోతుంది. ఎందుకు? ఈ వేళ సంగతే చూడండి. మీరు వంటపెందరాళే చెయ్యమన్నారని అంట తప్పేలా తోముకుంటూ, చంటికికూడా చెంబుడు నీళ్ళు పొయ్యవే అన్నా. ఇంకేముంది? వాడి ముఖాన యింతసబ్బురుద్ది చంకలు కొడుతూంది పాడుపిల్ల—వాడుకళ్ళుమంటబెట్టి చస్తుంటే. వాణ్ని చూదామని ఓ అడుగు వేశానో లేదో పాడుకాకి ఎక్కడనుండి వచ్చిందో రానూవచ్చింది, నేతిగిన్నె కాస్తా వేసుకు పోనూపోయింది. వరాల్లాంటిగిన్నె, కళ్ళల్లో మెదుల్తోంది. మొన్ననే కొన్నా మీ పాతచొక్కాలు రెండుంటే వేసి. ఇల్లా వుంటాయి మా బాధలు. మీకేమో ఎత్తిపొడుపులు—మొత్తుకోళ్ళులా వుంటాయి. కన్నబిడ్డలమీద నాకు ప్రేమలేనట్టూ, మీరే కన్నటుగా మాట్లాడుతారు" అంది.

"అదిగాదు సావిత్రీ! ప్రేమవుండటం లేకపోవటం కాదు. వాళ్లను మనం సరిగా అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నించాలి. బ్రతిమాలడం, బామాలడం—నయాన భయాన చెప్పుకోవటం చెయ్యాలి. దానికి కాస్త ఓర్పూ ఓపికా వుండాలి మరి. సాగరంలాంటి సంసారంలో తెప్పతెట్టూ లేకుండా హాయిగా పడవప్రయాణం చెయ్యాలంటే ఎలాసాధ్యం చెప్పు. అంతేగాని కొట్టడం అన్నదొక్కటే సాధనంగా భావించుకోకూడదు. నా చిన్నతనంలో మా అమ్మ ఓసారి నావీపు ఎలా మోగుతుందో పరీక్షించి చూసింది. అంతే, ఆవేళ న్న అన్నం తింటే ఒట్టు!"

"ఇంకేం మీరు మంచిసీతు మానెయ్యండి" అంది సావిత్రి వంట లోనికి పోతూ.

"ఆ! సాయంత్రం వరకు అలానే కుంటానుగాని త్వరగా వడ్డించు టైము అన్నాడు తన హితవచనాలు భార్య యాన్ని తప్పకుండా మారుస్తాయనే ప ప్తితో—

* * *

"తాను చేసిన పని ఎంతవరకు బాగుం ఆయిన ఆఫీసు కెళ్ళిన దగ్గర్నుండీ పని చేసుకుని పిల్లల రాకకోసం ఎదురుచూ ఈ ఆలోచన్నే పనిగా పెట్టుకుంది. ఆ చనల్లో తన బాల్యమూ, భర్తసిద్ధాంత కూడా రాకపోలేదు. చివరికి ఆలో నుంచి బయటపడి ఒక్కటే నిర్ణయ కొచ్చింది. ఇక ఎప్పుడూ పిల్లలను కూడదని! సావిత్రి ఒట్టువేసుకుంద తప్పలేదు. ఎంచేతంటేను ప్రశ్నించి సావిత్రి. ఏమో నాకు తెలియదు." కోపంగా అన్న శకుంతలగనుక ఓపని చే గట్టిగా నిర్ణయానికి రావడమంటే-పురుష ఒట్టువేసుకున్నంతన్న మాట!

"చంటివేడీ?" అప్పుడే వచ్చిన శకు సమాధానంతో? పాటు వీధి గుమ్మ చంటిగాడి శోక సంగీతం కూడా వినిపించి అరుగు మీద కూర్చుని. రాగాలాపన అప్పుడప్పుడు యింటిలోపలకు చూస్తున్నా ఎవరేనా వస్తారో లేదోనని. చంటి జయంపొందాడు. ఏడ్పువిని సా గుమ్మంవద్దకు వస్తోంది. ఇది చూసి కో స్థాయి పెంచాడు.

సావిత్రి నవ్వుతూ "మా నా ఎందుకు ఏడుస్తున్నావ్? లోపలి రా!" అంటూ చంకనేసుకుని లో కొచ్చింది.

"అమ్మా! దబ్బున నడవలేదని 'గా అని అక్క నన్ను వొదిలిపెట్టి వచ్చిం అన్నాడు ఫిర్యాదు చేస్తూ.

సావిత్రికి నవ్వొచ్చింది - దా ఎక్కడో వదిలిపెట్టబడ్డవాడు ఇంటి వరకు రాగలిగి, యింట్లోకి మాత్రం రా పోయినందుకు.

సావిత్రి ఈ విషయం ఆలోచిస్తూం యింకొకటి తోడయింది.-తాను చూసి బడికిపోతూ వుండగా చంటిగాడి చే అప్పచ్చి (తాయం) కాకి ఎత్తుకపోతే చేతిలోనిది వాడికిచ్చి చేయిపట్టుకు మ కొనిపోయిన శకుంతలేనా? ఇపుడు ఏడుస్తున్నా లెక్కచేయక దారిలో వచ్చింది!

పండిత డి. గోపాలాచార్యులవారి
అరుణా
గర్భాశయ రోగనివారిణి
ఆయుర్వేదాశ్రమం(ప్రైవేట్) లిమిటెడ్. మద్రాసు.17

ఈ ఆలోచనల్లోంచి బయట పడే సరికి చంటి తన సంగీతాన్ని యింకా కొనసాగిస్తూనే వున్నాడు.

"అక్కను నేను కొడతానురే ఊరుకో రాబూ!" అనే ఓదార్పు మాటలు సావిత్రి అన్నప్పటికీ వాడు ఏడుపు మానలేదు. ఇక గత్యంతరం లేక సావిత్రి "నువ్వు చంటిని వదిలి ఎందుకొచ్చావ్? ఈ సారెప్పుడైనా మళ్ళీ అలాచేస్తే వీపు చిట్లగొడతాను అవురా!" అని శకుంతల వీపుమీద నాలుగు చప్పిడి గుద్దులు వేసేసరికి చంటిగాడు ఏడుపులో మిళాయించి నవ్వటం మొదలెట్టాడు.

* * *

"అమ్మా! సుబ్బారావింటికెళ్ళి శ్రీరాముడి వూరేగింపు చూడొద్దూ...!" శ్రీరామనవమి ఉత్సవానికి జరిగే ఊరేగింపు చూచేందుకు అనుమతికి అప్లై చేశాడు చంటి.

"ఏం? సుబ్బారావింటి కెళ్ళితేనే గాని కనబడదంటా ఊరేగింపు? మనవాకిట నిలబడి చూస్తే కనబడదూ?" అంటామనుకున్న సావిత్రి తల పైకెత్తి చూసి అంతలోనే—

"ఓసి! నీ తెలివితేటలు బంగారంగానూ! ఎంత సంగసాచివే?" దేనికైనా అనుమతి అవసరమైనపుడు శకుంతల తలుపుచాటున వుండి తన తమ్ముడితో అడిగించటం గ్రహించిన సావిత్రి ఆశ్చర్యంగా అంది.

"అమ్మా! అమ్మా!!" గారాముగా మళ్ళీ చంటి......

"ఎక్కడకురా వెళ్లేది? వెధవ! అజనంలో కలిసి పొయ్యేవంటే నిన్ను వెదకలేక మా కాళ్లు పడిపోతయ్యి" కోపంగా అంటూ లోపలికెళ్ళింది.

తల్లిమాటల్లోని అయిష్టతను గ్రహించిన శకుంతల మిన్నకుండి పోయింది.

మేళతాళాలతో ఊరేగింపు సాగిపోతూన్నది. సావిత్రి యింటి ముందరగా, అబ్బ ఎన్నెన్ని ఆటవస్తువులు! ఎన్ని పాటవస్తువులు, రంగు రంగుల బట్టలు వేసుకున్న జనం పిల్లలు పెద్దలు మొదలయిన వారందరితో ఆ బజారు కిటకిటలాడి పోయింది. పెద్దపులి తలఅట్ట ముఖానికి కట్టుకున్న ఓ పిల్లవాడు తనకన్నా చిన్నవాళ్లందర్నీ జడిపించి సంతోషిస్తున్నాడు.

"చంటీ! చంటీ!! పెద్దపులి చూశావా?" చప్పట్లు కొడుతూ ప్రక్కకు చూసింది. వాకిట నిలబడి ఊరేగింపు చూస్తున్న శకుంతల.

కాని చంటి ఏడీ? చుట్టూ కలయజూసింది. ఇంట్లోకి పరుగెత్తింది. మెట్లమీద వున్న సావిత్రిని ఆందోళనగా అడిగింది. "అమ్మా! చంటేడీ?"

"ఏడీ?" ఖంగారుగా సావిత్రి యిదే ప్రశ్న వేసింది.

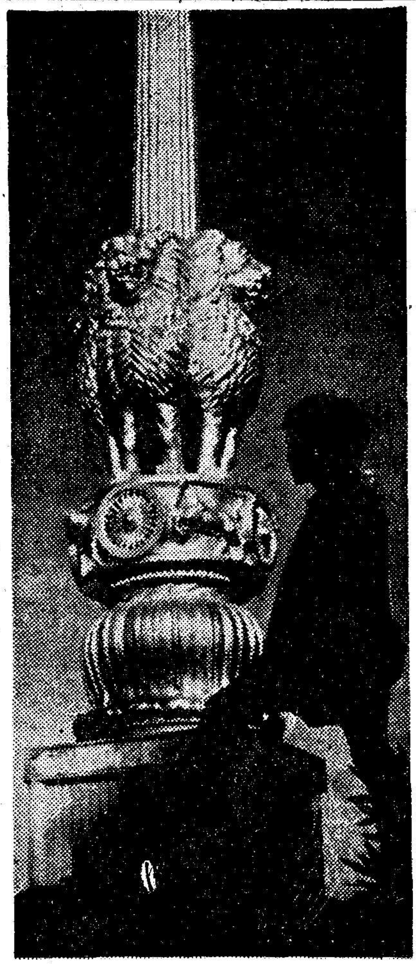

అశోక స్తంభం

—ఫొటో: జి. రామమూర్తి,

(తంజావూరు)

"చంటి ఎక్కడా కనబడ లేదమ్మా!" కళ్లల్లో నీళ్లు గిర్రున తిరిగాయి.

"వాణ్ణి వదిలిపెట్టి నువ్వేం జేస్తున్నావ్? —" నోటివరకు వచ్చిన మాటలకు పెదిమల గేట్లు వేసేసింది సావిత్రి. శకుంతల ముఖంలోని భావాలే దానికి కారణం. అసలే కళ్లనుండి కాల్వలు కడుతున్నాయి. ఇంకా దానికి తోడు నాలుగు మాటలంటే చిట్టితల్లి భరించగలదా? అనుకుంది మదిలో.

అందువలన శకుంతలేవో శకటాల్లా ఒకదాని తరువాత దొర్లిపోతున్నా కృత్రిమంగ నవ్వుతూ "వాడే వస్తాడమ్మా! ఏబజార్లోనో నిలబడి ఏ బొమ్మలో చూస్తూవుంటాడు. వాడేవస్తాడులే" అంది భయాన్నీ, ఆందోళననూ దాచుకుని.

కంటిముందు చంటిలేని శకుంతలకు యీ మాటలేవీ వినిపించడంలా - రత్తమ్మత్తయ్యగారబ్బాయి రాము మొన్న కారు కింద పడడం-పడికాలు పూర్తిగా విరిగిపోవడం- తన తోటి యీడుగల వాళ్ళక్కళ్ళ కళకళ్లుర్ర భోరున ఏడవటం-ఇవి ఆమె కళ్ళముందు కదలాడే దృశ్యాలు.

కనబడకుంగా వుండటానికి వీలులేదన్నట్లుగా ఏడుస్తూనే పరుగిడుతోంది. బజారు గుమ్మంరాయి తగిలి బొక్కబోర్లాపడింది. ముక్కువెంబడి రక్తం కారుతోంది. బజారులో ఒక్క పురుగైనా లేదు.- లేచి మరీ పరుగెత్తుతోంది.

"అమ్మడూ! ...... శకుంతలా!" తల్లి కేకలు వినిపించుకోలేదు.

* * *

డాబామెట్లమీద వుండి ఇంకా ఆశతో చూస్తోంది శకుంతల.

నాన్నగారి చెయిపట్టుకుని బుల్లిబుల్లి అంగలు వేసుకుంటూ వస్తున్నాడు.

ఎప్పుడు వెళ్ళిందో చంటిని చంకనెత్తుకుని ఒక్క పరుగులో యింట్లో వాలింది.

"ఏమే వాణ్ణలా వదిలిపెడితే ఎలా?" వెంకటేశ్వరరావు వాక్యం ముగించనేలేదు-

అయ్యోరామ! నేను యింట్లో పనిలో వున్నాను. శకుంతలా వీడూ బజారు గుమ్మంలో నిలబడి ఊరేగింపు చూస్తున్నారు. దాని కన్నుగప్పి ఎప్పుడు పోయాడో పోయాడండీ!"

"ఇంకా నయం. ఆ రాఘవయ్యగారి నౌకరు వుండబట్టిగాని లేకపోతే ఏమయ్యేది?"

ఇద్దరూ యింట్లోకి వెళ్ళారు.

"దొంగ బుజ్జి నన్నొదిలిపెట్టి ఎక్కడకెళ్ళావ్? ఈ సారెపుడైనా వెళ్తావా? గాడిదా!" తమ్ముణ్ణి తన కౌగిలిలో బిగించి ముద్దుల వర్షం కురిపిస్తోంది శకుంతల.

వెంకటేశ్వరరావు నవ్వుతూ సావిత్రి వంక చూశాడు. సిగ్గుతో తలవంచిన సావిత్రి శకుంతలను గట్టిగా ముద్దాడి తన పైట చెంగుతో ముఖాన్ని తుడుస్తూ అంది "చంటీ? నీకోసం చూడు అక్క యిప్పటి దాకా ఎలా ఏడ్చిందో."

"నే నేడవలేదంటే మరి! సుడిదగ్గిర" బుంగమూతిపెట్టి అన్నాడు.

"నువ్వెందుకేడ్చావురా బుజ్జీ! "నవ్వాగక అంది సావిత్రి.

"బూరకోసం" బుంగమూతిని సాగతీసి చెప్పాడు.

ఒక గంటలో బజార్లోకి పోయి తన స్వంతఆ సి-కానీతో బూరకొనితెచ్చి చంటికిచ్చి "ఇదిగోరా కోతీ!" అంటూ గట్టిగా ముద్దుపెట్టుకుంది శకుంతల.

వెంకటేశ్వరరావు, సావిత్రి ఒకరి ముఖం ఒకరు చూసి నవ్వుకున్నారు.

పక్కింటి రేడియోనుండి వినబడుతోంది- "కలకల లాడే... పసిపాపలు వెలుగాలే, సంసారం! సంసారమ్!!" ★